

1067

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ Nr Sygn.akHY SA/Po 88/09

z dnia 9 czerwca 2009 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia - WSA Ewa Kręcichwost
- Durchowska

Sędziowie NSA Ewa Makosz - Prymus (spr.)

NSA Paweł Miładowski

Protokolant St.sekr.sąd Małgorzata Błoszyk

po rozpoznaniu w Wydziale IV na rozprawie w dniu 9 czerwca 2009 r. sprawy ze skargi Wojewody Wielkopolskiego na uchwałę Rady Miejskiej w Środzie Wlkp. z dnia 28 sierpnia 2008 r. nr XX/292/2008 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości,

2. zasądza od Rady Miejskiej w Środzie Wielkopolskiej na rzecz Wojewody Wielkopolskiego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) P. Miładowski

(-) E. Kręcichwost - Durchowska

(-) Ewa Makosz - Prymus

UZASADNIENIE

Rada Miejska w Środzie Wielkopolskiej w dniu 28 sierpnia 2008 r. podjęła uchwałę nr XX/292/2008 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zabudowy mieszkaniowej położonych we wsiach Zmysłowo i Staniszewo,

Na uchwałę tą, Wojewoda Wielkopolski reprezentowany przez pełnomocnika, radcę prawnego Magdalenę Majchrzak, wniósł skargę domagając się stwierdzenia jej nieważności. W uzasadnieniu podniesiono, iż w §2 ust. 3 pkt 2 przedmiotowej uchwały naruszono zasady sporządzania planu miejscowego, bowiem Rada Miejska za oznaczenia graficzne na rysunku planu uznała linie podziału wewnętrznego -według rysunku planu. Zakres planu miejscowego zgodnie z zapisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 80, poz. 717 ze zm., dalej u.p.z.p.) nie obejmuje zatwierdzenia dokonania podziału nieruchomości, a jedynie określenie zasad i warunków dokonania takiego podziału/scalania, na podstawie których, w kolejnym etapie, uprawniony geodeta przeprowadzi procedurę podziału. W związku z powyższym „linie podziału wewnętrznego” wykreślone na rysunku planu mogą stanowić jedynie oznaczenie informacyjne planu a nie jak w przypad-

ku przedmiotowego planu jego obowiązujące ustalenie. Ponadto podniesiono, iż zapis §2 ust. 3 pkt 2 przedmiotowej uchwały prowadzi do stwierdzenia, iż zamiarem organów gminy było umożliwienie scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym i w związku z tym jako niekonsekwencją i odstępstwo od zasad i trybu sporządzania miejscowego planu należy uznać wyłączenie zawarte w §2 ust. 8 niniejszej uchwały poprzez umieszczenie w jej treści zapisu, iż nie zachodzi potrzeba określenia wymogów art. 15 ust. 2 pkt 4, 7, 8 i 9 u.p.z.p. Zdaniem organu nadzoru również zapisy §2 ust. 24 i ust. 25 przedmiotowej uchwały dotyczące terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z działalnością agroturystyczną oznaczoną na rysunku planu symbolem MUR oraz terenów zabudowy zagrodowej oznaczonej na rysunku planu symbolem RM stanowią naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, bowiem w zapisach tych nie dokonano ustaleń wynikających z art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. oraz z §4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r., w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz.U. Nr 164, poz. 1587, dalej rozporządzenie Ministra

Infrastruktury). Podkreślono, iż w odniesieniu do terenów oznaczonych na rysunku planu symbolem MUR nie określono wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni/działki lub terenu ani udziału powierzchni biologicznie czynnej, co powoduje, że brak tych ustaleń przy jednoczesnym braku ograniczenia w zapisach uchwały liczby nowych budynków możliwych do realizacji na tym terenie utrudni wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę i może doprowadzić do niekontrolowanego wzrostu intensywności zabudowy tego terenu i związanych z tym konfliktów.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska w Środzie Wielkopolskiej wniosła o jej oddalenie i wskazała, iż linia wyznaczająca granice działki, oznaczona jako linia ciągła, a stanowiąca też linię podziału wewnętrznego jest w planie zagospodarowania linią obowiązującą. Pogląd ten został zaakceptowany jako zgodny z przepisami szczegółowymi, a zatem wniesione na rysunku planu linie podziału wewnętrznego są obowiązujące i w związku z tym podział nie wymaga określenia minimalnej szerokości działek i innych parametrów, a rysunek staje się pełną informacją o podziale terenu. Z kolei zarzut nieokreślenia zasad scalania wynika, zdaniem organu, z niezajomości przez weryfikującego uwarunkowań własnościowych - w sytuacji, gdy cały teren objęty planem „Zmysłowo

l" ma jednego właściciela, scalanie jest bezprzedmiotowe, natomiast w planie „Zmysłowo II” podział dostosowano do granic własności (jest trzech właścicieli) i również jest bezprzedmiotowe. Dalej organ wskazał, iż ustalenia dla terenu oznaczonego symbolem RM, zapisane w §2 ust. 25 przedmiotowej uchwały odnoszą się do fragmentu terenu przylegającego do istniejącego siedliska. Z tego względu zastosowano zapis o dopuszczeniu lokalizacji nowych obiektów gospodarczych z uwarunkowaniami, a związanych z powiększeniem istniejącego siedliska. W sytuacji gdy przedmiotowy teren stanowi fragment gospodarstwa, które nie jest objęte planem, nie można określić ani powierzchni zabudowy, ani powierzchni biologicznie czynnej, ponieważ wskaźniki te muszą odnosić się do całości gospodarstwa (czyli również terenu nie objętego planem). Parametrów nie określono, ponieważ w gospodarstwie rolnym może pojawić się wiele różnych obiektów, dla których mogą obowiązywać zróżnicowane wymagania, np. szklarnia lub suszarnia produktów (zupełnie inna sytuacja występuje w przypadku terenów zabudowy jednorodzinnej, czy usług gdzie jest więcej informacji o możliwości zabudowy działki). Narzucono natomiast warunek, że nowa zabudowa nie może kolidować z zabudową mieszkaniową. Zwrócono też uwagę, że zabudowa gospodarcza o powierzchni do 35 m², związana z produkcją rolną, nie wymaga pozwolenia na budowę, a więc trudno określić powierzchnię zabudowy, co wynika z ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz.U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 ze zm.) Dla zabudowy agroturystycznej, oznaczonej na rysunku planu symbolem MUR (zapis zawarty w §2 ust. 24) określono parametry budynków projektowanych, natomiast nie określono maksymalnej powierzchni zabudowy, jak i powierzchni biologicznie czynnej. Ponadto podkreślono, iż ponad połowa działki została ograniczona nieprzekraczalną linią zabudowy. Stanowi to 53% całej działki, a więc nawet bez zapisu o wielkości powierzchni biologicznie czynnej, z samego faktu ograniczenia tą linią części działki przeznaczonej pod zabudowę wynika, że 47% działki stanowi powierzchnię biologicznie czynną. Analogicznie nie określono powierzchni zabudowy, stosując zasadę zdrowego rozsądku - nawet przy założeniu wskaźnika maksymalnej powierzchni zabudowy działki 30%, przekładając to na powierzchnię dopuszczoną pod zabudowę (ograniczoną linią zabudowy) wskaźnik wyniesie tylko 18%. Ponadto wskazano, iż inwestor tworząc gospodarstwo agroturystyczne kieruje się zasadą atrakcyjności obiektu i bez określenia tych parametrów prawa konkurencyjności i atrakcyjności najlepiej uregulują zagospodarowanie działki. Końcowe wyjaśniono, odnosząc się do zarzutu braku określenia linii zabudowy, iż użyte w ustawie sformułowanie „określenie linii zabudowy” nie definiuje jak ono ma wyglądać. W planie przyjęto, że linie zabudowy wniesione zostały na rysunku planu w sposób jednoznaczny i wyraźny. Rysunek

planu zaś stanowi integralną część uchwały. Zdaniem organu niezrozumiałe jest stwierdzenie wymogu określenia liczby budynków, bowiem ani ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ani rozporządzenie Ministra Infrastruktury takiego wymogu nie stawia.

Wojewódzki Sąd Administracyjny, zważył co następuje:

Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1269, dalej: u. s.a.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności organów administracji publicznej. Jeżeli ustawy nie stanowią inaczej, kontrola, o której mowa w art. 1 §2 u. s. a., sprawowana jest pod względem zgodności z prawem. Oznacza to, że badaniu w postępowaniu sądowoadministracyjnym podlega prawidłowość zastosowania przepisów prawa w odniesieniu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego oraz trafność wykładni tych przepisów.

Na wstępie należy wskazać, iż skargę w niniejszej sprawie wniósł Wojewoda Wielkopolski, jako organ nadzoru, w rozumieniu przepisów Rozdziału 10 ustawy z dnia 8. marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm.). Organowi temu wójt gminy zobowiązany był przedstawić uchwałę rady gminy w trybie przepisu art. 90 tejże ustawy, w celu zbadania jej zgodności z prawem. Stosownie do treści przepisu art. 91 ustawy o samorządzie gminy uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia. Po upływie tego terminu organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego (art. 93 tejże ustawy). W realiach niniejszej sprawy wskazać wypada, iż organ nadzoru w terminie określonym przez przepis art. 91 ustawy o samorządzie gminy nie wydał rozstrzygnięcia w przedmiocie zgodności z prawem zaskarżonej uchwały. Tym samym, jako podstawę do wniesienia przez Wojewodę Wielkopolskiego skargi w niniejszej sprawie uznać wypada przepis art. 93 tejże ustawy. Organ nadzoru realizując swe kompetencje na podstawie powyższej regulacji nie jest krępowany jakimkolwiek terminem do wniesienia skargi (vide: wyrok NSA z dnia 15 lipca 2005 r. w sprawie sygn. akt II OSK 320/05, ONSAiWSA 2006/1/7, postanowienie WSA w Warszawie z dnia 29. listopada 2005 r. w sprawie I OSK 572/05, LEX 196722), a zatem skargę wniesioną w niniejszej sprawie uznać wypada za dopuszczalną.

Mając na uwadze określoną przez ustawę kognicję sądów administracyjnych wskazać należy, iż procesową podstawę rozstrzygnięcia sądu w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 147 §1 ustawy

z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270 ze zm.), dalej p.p.s.a) zgodnie, z którym sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 §2 pkt 5 i 6 tejże ustawy, stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Wskazany powyżej przepis art. 3 par. 2 pkt 5 wskazuje na to, że kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje między innymi orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej. Skoro zatem przedmiotem skargi w niniejszej sprawie jest uchwała w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a więc akt prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), to ocena zasadności skargi winna odbyć się na gruncie przesłanek art. 147 par. 1 p.p.s.a.

Wnioskiem płynącym z powyższego ustalenia jest także to, iż sąd rozpoznający sprawę ze skargi na akt prawa miejscowego nie może zmienić zaskarżonej uchwały, a jedynie uwzględniając skargę może, stosownie do treści art. 147 par. 1 p.p.s.a., stwierdzić jej nieważność w całości lub części albo stwierdzić, że została wydana z naruszeniem prawa, jeśli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. W przeciwnym razie skarga, zgodnie z przepisem art. 151 p.p.s.a., jako bezzasadna podlegać będzie oddaleniu.

Istotne wydaje się jeszcze jedno wskazanie. Otóż stosownie do treści art. 94 ust. 1 ustawy o samorządzie gminy nie stwierdza się nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy po upływie jednego roku od dnia ich podjęcia, chyba że uchybiono obowiązkowi przedłożenia uchwały lub zarządzenia, albo jeżeli są one aktem prawa miejscowego.

Mając na uwadze to co zostało powiedziane powyżej na temat zarówno przedmiotu, jak i charakteru zaskarżonej uchwały należy wskazać, iż brak jest ustawowych ograniczeń w możliwości stwierdzenia nieważności tejże uchwały.

Analizując w toku niniejszego postępowania legalność zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w Środzie Wielkopolskiej Nr XX/292/2008 z dnia 28 sierpnia 2008 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zabudowy mieszkaniowej położonych we wsiach Zmysłowo i Staniszewo, Sąd dopatrył się istotnego naruszenia przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz aktów wykonawczych wydanych z upoważnienia owej ustawy, a ponieważ - w świetle powyższego - do aktu prawa miejscowego nie odnoszą się regulacje prawne wyłączające możliwość stwierdzenia nieważności takiego aktu, to należało zaskarżoną uchwałę wyeliminować z obrotu prawnego poprzez stwierdzenie

jej nieważności.

Zarzuty podniesione w niniejszym postępowaniu dotyczą naruszenia przez Radę Miejską w Środzie Wielkopolskiej art. 15 ust. 2 pkt 4,6,7,8 i 9 u.p.z.p.

Zgodnie z art. 15 omawianej ustawy wójt, burmistrz albo prezydent miasta sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem. W planie miejscowym określa się obowiązkowo:

- 1) przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania,
- 2) zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego,
- 3) zasady ochrony środowiska, przyrody i krajozabytu kulturowego,
- 4) zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej,
- 5) wymagania wynikające z potrzeb kształtowania przestrzeni publicznych,
- 6) parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywności zabudowy,
- 7) granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów, w tym terenów górniczych, a także narażonych na niebezpieczeństwo powodzi oraz zagrożonych osuwaniem się mas ziemnych,
- 8) szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym,
- 9) szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy,
- 10) zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej,
- 11) sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów,
- 12) stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4. (art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).

W zaskarżonej uchwale w §2 ust. 3 pkt 2 wskazano, iż obowiązującymi oznaczeniami graficznymi na rysunku planu są „linie podziału wewnętrznego-wzdłuż rysunku planu”. Zapis taki jest niedopuszczalny, bowiem wynika z niego jednoznacznie, iż Rada Miejska, uznając w planie zagospodarowania przestrzennego linię wyznaczającą granice działki jako obowiązującą linię podziału wewnętrznego, dokonała w ten sposób podziału przedmiotowego terenu. W art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 ze zm.) wskazano, iż podział nieruchomości można dokonać, jeżeli jest on zgodny z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, czyli gdy jest on zgodny z

częścią tekstową i graficzną planu miejscowego. Natomiast w art. 96 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami wskazano, iż podziału dokonuje się na podstawie decyzji wójta, burmistrza albo prezydenta miasta zatwierdzającego podział. Tak, więc podział nieruchomości nie jest objęty zakresem planu miejscowego, do podziału nieruchomości stosuje się odrębną procedurę, którą przeprowadza uprawniony geodeta, natomiast wykreślone na planie zagospodarowania przestrzennego linie podziału mogą stanowić jedynie ewentualny (informacyjny) przebieg granic działek, a nie tak jak w niniejszej sprawie obowiązujący podział.

Ponadto nie można zgodzić się z Radą Miejską, jakoby zarzut podniesiony przez organ nadzoru a dotyczący nieokreślenia zasad scalania jest bezprzedmiotowy, z uwagi, na to, iż cały teren objęty planem Zmysłowo I ma jednego właściciela, a w planie Zmysłowo II podział dostosowano do granic własności (jest trzech właścicieli). Zdaniem Sądu stanowisko to jest chybione, bowiem dla szczegółowego określenia zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym nie ma znaczenia liczba właścicieli władających daną nieruchomością, bowiem określenie zasad i warunków scalania i podziału ma służyć celom geodezyjnym, a nie własnościowym. W §4 pkt 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury ustalono wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu miejscowego i wskazano, iż ustalania dotyczące szczegółowych zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości powinny zawierać określenie parametrów działek uzyskiwanych w wyniku scalania i podziału nieruchomości, w szczególności minimalnych lub maksymalnych szerokości frontów działek, ich powierzchni oraz określenie kąta położenia granic działek w stosunku do pasa drogowego. Tak, więc zarówno z przytoczonego wyżej przepisu art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. jak i z §4 pkt 8 rozporządzeniu Ministra Infrastruktury jednoznacznie wynika, iż w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określa się zasady i warunki dokonania takiego podziału/scalania, czego jednak w przedmiotowym planie nie uczyniono i w związku z tym plan taki nie może być podstawą do przeprowadzenia w przyszłości scalania/podziału terenu nim objętego.

Dalej należało zgodzić się z organem nadzoru, iż Rada Miejska naruszyła również art. 15 ust. 1 pkt 6 u.p.z.p., który stanowi, iż w planie miejscowym określa się obowiązkowo parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, w tym linie zabudowy, gabaryty obiektów i wskaźniki intensywności zabudowy oraz korespondującego z powyższym przepisem §4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury, w którym określono wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu tekstu planu w zakresie parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu, które powinny za-

wierać w szczególności określenie linii zabudowy, wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu, w tym udziału powierzchni biologicznie czynnej, a także gabaryty i wysokości projektowanej zabudowy oraz geometrię dachu. Rada Miejska ustaleń powyższych nie dokonała w stosunku do terenów oznaczonych na planie symbolem MUR (teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z działalnością agroturystyczną) wskazując jedynie w §2 ust. 25 zaskarżonej uchwały, iż „utrzymuje się teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej z działalnością agroturystyczną oznaczoną na rysunku planu symbolem MUR. Dopuszcza się modernizację istniejących budynków (w tym ich rozbudowę) oraz budowę nowych obiektów (również wolnostojących) związanych z prowadzoną działalnością agroturystyczną; charakter nowych budynków - 2 kondygnacje naziemne, dach stromy, dwuspadowy o nachyleniu 45°”. Należy zgodzić się z organem nadzoru, iż zapis zawarty w powyższym paragrafie jest sprzeczny z obowiązującym prawem, bowiem w odniesieniu do terenów oznaczonych na rysunku planu symbolem MUR nie określono ani wielkości powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki lub terenu ani udziału powierzchni biologicznie czynnej. Bez określenia tych parametrów oraz bez określenia intensywności zabudowy tego terenu niemożliwym jest wydanie w oparciu o postanowienia niniejszego planu pozwoleń na budowę. Zaznaczyć bowiem należy, iż przed wydaniem takiego pozwolenia właściwy organ sprawdza zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 ze zm.) Skoro plan taki w przedmiotowym zakresie jest wadliwy to trudno zweryfikować projekt budowlany pod kątem jego zgodności z takim planem i wydać decyzję o pozwoleniu na budowę. Brak przedmiotowych ustaleń pozwala bowiem na dowolność w zakresie stosowania parametrów i wskaźników dla projektowanych obiektów budowlanych. Z kolei w odniesieniu do terenów oznaczonych na planie symbolem RM (teren zabudowy zagrodowej) Rada Gminy w §2 ust. 25 niniejszej uchwały wskazała jedynie, iż „utrzymuje się teren przeznaczony pod budowę zagrodową oznaczony na rysunku planu symbolem RM, w ramach którego dopuszcza się lokalizację nowych obiektów gospodarczych, związanych z powiększeniem istniejącego siedliska (sąsiadującego bezpośrednio z terenem RM od zachodu). Zakaz obiektów kolidujących z sąsiadującą zabudową mieszkaniową”. Zapis ten również nie odpowiada prawu, bowiem nie zawiera ustaleń zawartych w art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz w §4 pkt 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury. Rada Miejska stoi na stanowisku, iż w sytuacji gdy przedmiotowy teren „ stanowi fragment gospodarstwa, które nie jest objęte planem to nie można określić ani

powierzchni zabudowy, ani powierzchni biologicznie czynnej, ponieważ wskaźniki te muszą odnosić się do całości gospodarstwa (czyli terenu również nie objętego planem). Zdaniem Sądu stanowisko to jest błędne, ponieważ bez znaczenia dla określenia tych parametrów jest fakt, że do terenu objętego planem zagospodarowania przylega teren nie objęty takim planem. Skoro teren, będący fragmentem gospodarstwa, które nie posiada planu zagospodarowania przestrzennego, został objęty takim planem i przeznaczony pod zabudowę zagrodową, to zgodnie ze wskazanymi wyżej przepisami powinien zawierać parametry i wskaźniki kształtowania takiej zabudowy, bowiem brak tych ustaleń zniweczy w przyszłości zamiar realizacji takiej zabudowy na tym terenie.

Reasumując należy podkreślić, iż zasady sporządzania planu miejscowego to standardy odnoszące się do merytorycznych ustaleń planu, związane są z jego treścią oraz parametrami technicznymi i wymaganiami dotyczącymi dokumentacji planu. Dla normatywnego wyznaczenia tych standardów znaczenie ma w szczególności przepis art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W

odniesieniu do dokumentacji planistycznej kryteria jej poprawności wskazują przepisy rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Analiza zaskarżonej uchwały jednoznacznie wskazuje na istotne uchybienie wskazanym wyżej przepisom, tak ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jak i rozporządzeniu Ministra Infrastruktury i z tej przyczyny, na podstawie art. 147 §1 p.p.s.a., w związku z art. 28 §1 u.p.z.p. należało stwierdzić nieważność zaskarżonej uchwały w całości.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisu art. 200 p.p.s.a.

Ponownie uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Rada Miejska w Środzie Wielkopolskiej winna dołożyć należytej staranności w przestrzeganiu zapisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i przepisów wykonawczych wydanych na jej podstawie, przy uwzględnieniu poglądów zaprezentowanych w niniejszym uzasadnieniu.

1068

ANEKS Nr 4

do POROZUMIENIA MIĘDZYGMINNEGO

z dnia 29 maja 2006 r.

zawarty w Lesznie w dniu 18 grudnia 2009 roku pomiędzy:

Miastem Leszno z siedzibą w Lesznie, ul. Karasia 15, reprezentowanym przez Prezydenta Miasta Leszna – Tomasza Malepszego,

a

1. Gminą Bojanowo z siedzibą w Bojanowie, ul. Rynek 12, reprezentowaną przez Burmistrza Bojanowa – Józefa Zutera,

2. Gminą Gostyń z siedzibą w Gostyniu, przy ul. Rynek 2, reprezentowaną przez Burmistrza Gostynia – Jerzego Woźniakowskiego,

3. Gminą Krobia z siedzibą w Krobi, ul. Rynek 1, reprezentowaną przez Burmistrza Krobi – Sebastiana Czwojgę,

4. Gminą Krzemieniewo z siedzibą w Krzemieniewie, ul. Dworcowa 34, reprezentowaną przez Wójta Gminy Krzemieniewo – Andrzeja Pietrulę,

5. Gminą Krzywiń z siedzibą w Krzywiniu, ul. Rynek 1, reprezentowaną przez Burmistrza Miasta i Gminy Krzywiń – Pawła Buksalewicza,

6. Gminą Lipno z siedzibą w Lipnie, ul. Powstańców Wielkopolskich 9, reprezentowaną przez Wójta Gminy Lipno - Janusza Chodorowskiego,

7. Gminą Osieczna z siedzibą w Osiecznej, ul. Powstańców Wielkopolskich 6, reprezentowaną przez Burmistrza Miasta i Gminy Osieczna – Stanisława

Glapiaka,

8. Gminą Śmigiel z siedzibą w Śmiglu, ul. Wojska Polskiego 6, reprezentowaną przez Burmistrza Śmigla – Wiktora Snelę,

9. Gminą Pępowo z siedzibą w Pępowie, ul. Nadstawek 11, reprezentowaną przez Wójta Gminy Pępowo – Stanisława Krysickiego,

10. Gminą Poniec z siedzibą w Poniecu, ul. Rynek 24, reprezentowaną przez Burmistrza Ponieca – Kazimierza Dużałkę,

11. Gminą Rawicz z siedzibą w Rawiczu, ul. Piłsudskiego 21, reprezentowana przez Burmistrza Miasta i Gminy Rawicz – Tadeusza Pawłowskiego,

12. Miastem i Gminą Rydzyna z siedzibą w Rydzynie, ul. Rynek 1, reprezentowaną przez Burmistrza Miasta i Gminy Rydzyna – Grzegorza Jędrzejczaka,

13. Gminą Święciechowa z siedzibą w Święciechowie, ul. Ułańska 4, reprezentowaną przez Wójta Gminy Święciechowa – Mariana Mielcarka,

14. Gminą Wijewo z siedzibą w Wijewie, ul. Parkowa 1, reprezentowaną przez Wójta Gminy Wijewo – Ireneusza Zająca,

§1. Zmienia się §4 Porozumienia Międzygminnego z dnia 29 maja 2006 roku w następujący sposób:

1. ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. Przyjmuje się następujące planowane terminy zamknięcia składowisk i rozpoczęcia rekultywacji: